

gerede udtalte sig sluttelig til fordel for at give generalsekretæren udvidede beføjelser ved udformningen af forslag til et handlingsprogram i disse komplicerede spørgsmål.

Sveriges delegerede berørte i sin indlæg nødvendigheden af, at der i forbindelse med udarbejdelsen af en udviklingsstrategi oprettedes et eller andet system til at foretage en fortløbende ajourføring af planerne. I pct. målsætningen for bistandsydelse fra det 1. udviklingstiår havde sikkert på trods af sin forenkede problemstilling tjent et nyttigt formål og dannet grundlag for større bevillinger i en række lande. Målet om en 5 pct. årlig stigning i udviklingslandenes nationalprodukter måtte i det 2. udviklingstiår gøres mere fleksibel og udbygges med målsætninger på det sociale område, bl. a. for så vidt angår uddannelse, beskæftigelse, indkomstfordeling og befolkningspolitik, såvel som spørgsmålet om beskyttelse af de menneskelige omgivelser. Fra svensk side understregede man endelig betydningen af en bedre koordination bl. a. mellem særorganisationerne.

Den norske repræsentant understregede nødvendigheden af et klart defineret internationalt samarbejde inden for FN's rammer til løsning af udviklingslandenes problemer. Grundlaget for et samlet program måtte være planlægning på det regionale plan, hvor de regionale økonomiske kommissioner ville komme til at spille en central rolle. Alle faktorer i udviklingsprocessen burde tages i betragtning, ligesom virkningerne af underernæring og proteinmangel må indgå. Den norske delegerede gennemgik herefter kort de seneste beslutninger i Stortinget vedrørende den officielle norske bistandsindsats, som tillagdes en sådan prioritet, at det ikke kunne undgås, at det ville få følger for gennemførelsen af indenlandske opgaver. Bistandsvirksomheden skal efter planen gradvis forøges i tiden frem til 1973, hvor den vil beløbe sig til 500 mill. norske kroner eller $\frac{3}{4}$ pct. af nettonationalproduktet; på dette tidspunkt forventes de private kapitaloverførsler til udviklingslandene at ville udgøre yderligere $\frac{1}{4}$ pct. af nettonationalproduktet. Projekter inden for fiskerisektoren vil fortsat indtage en central plads i den norske bistand, som i en vis udstrækning vil blive søgt gennemført i forbindelse med multilaterale programmer.

Både USA og Storbritannien holdt korte indlæg, i hvilke man understregede nødvendigheden af en passende koordination i samarbejdet om løsningen af udviklingsproblemerne og udtalte påskønnelse af UNDPs kapacitetsstudie. Behovet for mere detaljerede målsætninger fordelt over et større antal områder fremhævedes, ligesom begge lande omtalte sammenhængen mellem befolkningstilvækst og fødevarerproblemerne, herunder proteinproblemet.

Uden for den egentlige debat holdt den nederlandske minister for udviklingshjælp, B. J. Udnik, ligesom året før et meget udførligt indlæg om det kommende udviklingstiår. Ministeren udtalte, at en udviklingsstrategis store betydning ligger i, at den kan virke befordrende på den politiske vilje og medføre, at ikke mindst de større donorlande vedtager en egentlig strukturpolitik, i hvilken deres udviklingsplaner indpasses i alle de øvrige områder af den nationale aktivitet. Såfremt de forskellige regeringer ikke vedtager en sådan strukturpolitik, vil det ikke være muligt at komme ud af det dødvande, som for øjeblikket præger de internationale bistandsbestræbelser. Han henviste i denne sammenhæng til planerne for den nederlandske udviklingsbistand, som allerede i 1967 oversteg 1 pct. af bruttonationalproduktet. Ministeren oplyste, at man i Nederlandene for øjeblikket overvejer udarbejdelse af en national lovgivning vedrørende udviklingsbistand, som skal klarlægge, med hvilke begrundelser og med hvilke midler samt med hvilket administrativt maskineri Nederlandene deltager i udviklingsbestræbelserne. I forbindelse med en revision af den nederlandske grundlov er der mulighed for indføjeelse af en særlig paragraf om udviklingsbistand. Han mente, at noget tilsvarende også måtte ske i andre lande. Nederlandene støttede tanken om oprettelsen af en intergouvernemental komité til forberedelse af det 2. udviklingstiår, under hvilken både ECOSOC og UNCTAD kunne finde sin plads. Ministeren advarede imod at lade arbejdet blive præget af gruppedannelser. Som afslutning omtaltes et nyt nederlandsk bidrag på \$ 1 mill. til generalsekretærens trustfond for udviklingsplanlægning og projektering.

Fra østlandenes side holdt Sovjetunionen et indlæg efter kendte retningslinjer, i hvil-